

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЗВЪНЧЕТО С ЖАЛНИЯ ГЛАС

chitanka.info

— Видиш ли туй звънче — каза дядо Андрей на внучето си Отито, — напролет, когато порасне тревица и агънцето тръгне по къра да пасе, ще му го вържем на шията. Чудесно звънче — чугунено. Хайде сега, дядовото момче, остави малката гадинка на мира. Отивай да лягаш. То е мъничко и уморено. Ако бяхме го забравили в кошарата — нощес щеше да умре от студ. Брей, че виелица духа навън!

Отито се въртеше покрай агънцето и го милваше по главата.

Бялото гостенче гледаше момчето с големите си плахи очи и цяло трепереше. Крачката му бяха тънки и крехки като лозови пръчки.

— Чакай бе, дядо — молеше го Отито, още малко да си го помилвам. Милото агънце — багънце! И опашка си има, и ушета, и белег на челото. Също като майка си — рогушата. Дай да му окача звънчето На челото! Защо не ми го даваш?

— Не бива сега. То е само на един ден. Толкова е слабо, че ако му окачиме звънчето, ще падне на земята! То не е звънче, а цяла камбанка.

Дядо Андрей залюля камбанката. Чу се тъжен звън.

— Я — дигна нагоре очи Отито, — колко е жален гласът на звънчето!

— Жален е зер, прилича на глас на пиле, което дири в мрачината гняздото на майка си и не може да го наиде. Искаш ли да ти разкажа защо моето звънче бие тъй жално?

— Искам, дядо.

— Чувай, щом като искаш. За туй звънче не съм давал пари. Туй звънче го намерих лятос в гората. Беше паднало до дънера На стария дъб, дете е засенчил Мечата поляна. Като се наведох и го взех, най-напред го полюшнах да видя как бие. И да ти кажа ли, дядовото жельдче, сърцето ми се обърна, като го чух. В гората нямаше жива душа. Шумяха само листата на дъба и падаха узрели жельди.

— Защо ти е жален гласът? — попитах аз звънчето.

— Да ти обадя, дядо — отвърна ми то. — Аз съм едно много старо звънче. Преди двеста години ме изля в своята работилница един майстор от град Банско и ме подари на черквата във вашето село. Тогавашният поп Данаил ме окачи пред олтаря и аз звънях всеки празничен ден, когато дойдеше време за причастие. Много ми беше ясен гласът. Пеех като славей. Сто и трийсет години служих във вехтата черква. Един ден, беше през лятото, селяните дигнаха бунт за свобода. Грабнаха пушки, почнаха да гърмят, развяха едно знаме със

златно лъвче и заминаха някъде да бой. Минаха ден, два, три. Майките чакаха синовете си да се върнат, децата плачеха за бащите си. Ала една сутрин, наместо бунтовниците, в селото нахълтаха вражи войници. Почнаха да секат, да грабят и да палят. Влязоха и в черквата. Избодоха очите на светците, задигнаха сребърния кръст и подпалиха олтаря. Венковната черква почна да пращи и рухна. Аз останах затрупано под камъните и стоях там цели осемдесет години. Свободата отколе беше огряла над българската земя. Веднъж в черковния двор влезе младият учител с мотика и почна да копае там, дето беше вехтата черква. Изкопа ме, много се зарадва, като чу гласа ми, и още същия ден ме окачи на своето най-хубаво агънце. Беше топъл летен ден. Отново звънна гласът ми над росните поляни, край тежкокласите ниви. Подир пладне стадото навлезе в зашумената гора и агънцето, което ме носеше, почна да тича като лудо под дърветата. Неговата майка блееше подире му.

— Не се отделяй от стадото, агънце — багънце, ще се загубиш!

Ала агънцето беше едно непослушно агънце. Надвечер то Се отлъчи от стадото, спусна се в една долина, загуби се в храсталака и додето излезе — стадото отмина. Втурна се уплашено малкото сиротинче, почна жално да блее, ала никой не му отвърна. Бързо се спусна нощта. А когато над горските върхари изгря месечината. От тъмната долчина излезе старият вълк, с огнени очи. Той сграби агънцето и го понесе към Мечата поляна. Загина милото агънце... Останах само аз. Оттогава гласът ми пресипна и стана жален, жален...

Видиш ли, дядовото момче, какво се е случило с непослушното агънце!

Отито стана:

— Дядо, аз съм много послушно момче. Отивам да спя. Лека нощ!

— Спокоен сън, чедо! — отвърна дядо Андрей и постла в кята кожуха си, за да си легне на топло бялото агънце. Навън свиреше зимната виелица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.